

Arrest

nr. 256 455 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 april 2021.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VAN OVERDIJN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in Kroatië als vluchteling werd erkend. Verzoekster betwist dit niet.

3.1. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Kroatië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Kroatië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekster, die de vluchtelingenstatus geniet in Kroatië, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekster er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de vluchtelingenstatus van verzoekster een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekster er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Kroatië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Kroatië verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Kroatië, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Kroatië, waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel

risico op het lijden van ernstige schade loopt. Verzoekster beperkt zich tot het louter stellen dat de gebeurtenissen die haar zijn overgekomen volledig gelijklopen met degene besproken in de voorgelegde verslagen, wat niet volstaat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Kroatië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Kroatië. Verzoekster slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar een hele resem van algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Verzoekster herhaalt dat haar vader nooit een dokter in Kroatië heeft gekregen, dat maar in België is ontdekt dat hij suikerziekte heeft, dat afspraken van verzoeksters vader en de hele familie altijd werden uitgesteld, dat de verzoekster de taal niet beheerst, dat een verwijzing naar de procedure onder 9ter van de Vreemdelingenwet niet volstaat, dat hij nooit medicatie krijgt en dit om onbekende redenen, en dat zij wel in Kroatië wilden leven en dat er sprake was van moeilijkheden op vlak van toegang tot arbeid, huisvesting, taal en op vlak van racisme.

Verzoeksters betoog doet echter geen afbreuk aan de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing. Zo stelt de commissaris dat uit het geheel van de verklaringen van verzoekster en haar familie blijkt dat de Kroatische overheid hen “wel degelijk bijstond op het vlak van hervestiging en opvang, huisvesting in een sociale woning, materiële steun, medische zorgen en scholing of Kroatische lessen met het oog op het verwerken van een eigen inkomen uit arbeid.” Verder wordt ook gewezen op de incoherente verklaringen. Zo verklaarde verzoeksters vader dat de Kroatische overheden niets voor hen hebben gedaan op medisch vlak terwijl haar moeder verklaarde dat zij toegang hadden tot dokters en medische consultaties maar dat zij zonder tolk niet konden communiceren. Verder zou iemand anders van verzoeksters familie nooit zijn geholpen terwijl later werd toegegeven dat zij wel degelijk werden geholpen en dat er ook een tolk aanwezig was. Er wordt bovendien gewezen, met betrekking tot de medische problematiek, dat eventuele problematieken volgen uit eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich, niet behoren tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal. Verzoekster dient zich op dit vlak te beroepen op de daarvoor voorziene procedure. Tot slot, betreffende de intentie om in Kroatië te blijven, stelt de commissaris-generaal dat zij na relatief korte tijd uit Kroatië zijn vertrokken, en dat verzoeksters ouders hebben verklaard dat België altijd hun gewenste bestemming was. Ook betreffende de beweerde moeilijkheden op vlak van arbeid, huisvesting, taal en racisme beperkt verzoekster zich tot een loutere herhaling van eerder afgelegde verklaringen zonder een concreet verweer te ontwikkelen.

3.2. In de mate verzoekster artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekster toont niet in concreto aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Kroatië, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Kroatië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Kroatië het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoeksters levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster beperkt zich tot het verwijzen naar bronnen omtrent de algemene levensomstandigheden in Kroatië en gaat niet op de concrete motieven.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Kroatië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 maart 2021, wijst verzoekende partij naar haar aanvullende nota. Zij licht toe dat de stukken die zij voorlegt aantonen dat de gezonde leden van haar familie werk gevonden hebben en zij dus niet zomaar uit Kroatië zijn vertrokken, maar wel omwille van de medische problematiek en de algemene situatie in Kroatië. Verzoekende partij voegt daar aan toe dat haar vader diabetespatiënt is en ook problemen heeft met zijn hart en medicatie nodig heeft. Zij wijst erop dat er in Kroatië geen gedegen opvolging was. Voorts beklemtoont verzoekende partij dat de algemene situatie zeer slecht is. Er zijn geen mogelijkheden om de taal te leren en ook de burens waren moeilijk. Verzoekende partij vreest dat zij met haar gezin in een verregaande situatie van deprivatie zal terechtkomen wanneer zij terug moet keren naar Kroatië. Verzoekende partij meent dat ook rekening dient gehouden te worden met de psychologische problemen.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk vermogen te doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

4.2.2. Wat betreft verzoekende partij haar opmerking ter zitting dat zij vreest dat zij met haar gezin in een verregaande situatie van deprivatie zal terechtkomen wanneer zij moet terugkeren naar Kroatië, benadrukt de Raad de grond in de beschikking van 25 maart 2021 waarbij wordt opgemerkt dat het “aan de verzoekster” toekomt “om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.” Het komt aan verzoekende partij toe om het desbetreffend bewijs te leveren, waar zij echter *in casu* in gebreke blijft.

In navolging van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie wordt dan ook nogmaals (de grond in voormelde beschikking herhaald waarbij wordt) “benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Kroatië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Kroatië verleend werd, te weerleggen.” In voormelde beschikking wordt

dienaangaande vastgesteld, en verzoekende partij slaagt er niet in hier een ander licht op te werpen, dat *“Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Kroatië, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als internationaal beschermde en dat de tekortkomingen in Kroatië, waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.”* Wat betreft de verwijzing naar algemene informatie, kan opnieuw worden gewezen op de grond in de beschikking waar wordt opgemerkt dat *“(…) de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Verzoekster beperkt zich tot het louter stellen dat de gebeurtenissen die haar zijn overgekomen volledig gelijklopen met degene besproken in de voorgelegde verslagen, wat niet volstaat.”*

Een dergelijke algemene verwijzing naar (algemene informatie aangaande) de algemene situatie voor (erkende) vluchtelingen in Kroatië volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Kroatië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn, noch volstaat het om aan te tonen dat verzoekende partij in Kroatië werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, doch verzoekende partij blijft hier, zo weze herhaald, in gebreke.

4.2.3. Verzoekende partij verwijst ter zitting opnieuw en summier naar haar levensomstandigheden en die van haar familie in Kroatië, waarbij zij onder andere herhaalt dat zij er problemen hadden met hun burens en dat er geen gedegen opvolging was inzake hun medische situatie. Zij gaat evenwel niet concreet in op, minstens laat ze na concrete en dienstige argumenten bij te brengen die hetgeen in voormelde beschikking en de bestreden beslissing concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie in Kroatië wordt vastgesteld in een ander daglicht mogen plaatsen.

De Raad herneemt in dit verband de grond in de beschikking van 25 maart 2021 en stelt vast dat verzoekende partij hieraan geen afbreuk doet, waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Kroatië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Kroatië. Verzoekster slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar een hele resem van algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Verzoekster herhaalt dat haar vader nooit een dokter in Kroatië heeft gekregen, dat maar in België is ontdekt dat hij suikerziekte heeft, dat afspraken van verzoeksters vader en de hele familie altijd werden uitgesteld, dat de verzoekster de taal niet beheerst, dat een verwijzing naar de procedure onder 9ter van de Vreemdelingenwet niet volstaat, dat hij nooit medicatie krijgt en dit om onbekende redenen, en dat zij wel in Kroatië wilden leven en dat er sprake was van moeilijkheden op vlak van toegang tot arbeid, huisvesting, taal en op vlak van racisme.

Verzoeksters betoog doet echter geen afbreuk aan de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing. Zo stelt de commissaris dat uit het geheel van de verklaringen van verzoekster en haar familie blijkt dat de Kroatische overheid hen *“wel degelijk bijstond op het vlak van hervestiging en opvang, huisvesting in een sociale woning, materiële steun, medische zorgen en scholing of Kroatische lessen met het oog op het verwerken van een eigen inkomen uit arbeid.”* Verder wordt ook gewezen op de incoherente verklaringen. Zo verklaarde verzoeksters vader dat de Kroatische overheden niets voor hen hebben gedaan op medisch vlak terwijl haar moeder verklaarde dat zij toegang hadden tot dokters en medische consultaties maar dat zij zonder tolk niet konden communiceren. Verder zou iemand anders van verzoeksters familie nooit zijn geholpen terwijl later werd toegegeven dat zij wel degelijk werden geholpen en dat er ook een tolk aanwezig was. Er wordt bovendien gewezen, met betrekking tot de medische problematiek, dat eventuele problematieken volgen uit eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich, niet behoren tot de bevoegdheid van de commissaris-

generaal. Verzoekster dient zich op dit vlak te beroepen op de daarvoor voorziene procedure. Tot slot, betreffende de intentie om in Kroatië te blijven, stelt de commissaris-generaal dat zij na relatief korte tijd uit Kroatië zijn vertrokken, en dat verzoeksters ouders hebben verklaard dat België altijd hun gewenste bestemming was. Ook betreffende de beweerde moeilijkheden op vlak van arbeid, huisvesting, taal en racisme beperkt verzoekster zich tot een loutere herhaling van eerder afgelegde verklaringen zonder een concreet verweer te ontwikkelen.”

De argumentatie ter zitting dat er in Kroatië geen mogelijkheden waren om de taal te leren, strookt niet met, doch druist in tegen de eerdere verklaringen van verzoekende partij en haar ouders afgelegd tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, volgens dewelke zij wel degelijk toegang hadden tot en zij in Kroatië taalonderwijs hebben genoten. Zo mochten zij blijkens hun verklaringen 200 uren Kroatische taalles volgen gedurende drie maanden. Betreffende het feit dat, zoals zij verklaarden, dit niet vlot verliep en de leerkrachten in staking gingen nadat zij ongeveer anderhalve maand taalles hadden gevolgd, blijkt uit niets en toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat zij dit ergens bij een officiële instantie zouden hebben aangekaart en/of dat zij en haar ouders nadien nog concrete en ernstige pogingen zouden hebben ondernomen om alsnog, via een andere weg, verder taallessen te kunnen volgen. In dit verband dient er ook opnieuw op gewezen en te worden beklemtoond dat, hetgeen niet wordt betwist, verzoekende partij en haar familie Kroatië relatief snel hebben verlaten nadat zij er internationale bescherming hebben gekregen, om naar België te komen, dat volgens hun eerdere verklaringen steeds hun gewenste bestemming was.

Betreffende verzoekende partij haar verwijzing naar de algemene situatie in Kroatië, benadrukt de Raad dat de loutere verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene situatie aldaar niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Kroatië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Het komt aan verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Kroatië werd verleend, te weerleggen, waar zij evenwel in gebreke blijft.

4.2.4. De door verzoekende partij per aanvullende nota van 31 mei 2021 overgemaakte documenten zijn geenszins van aard op het voorgaande, en de in de beschikking van 25 maart 2021 en de bestreden beslissing gedane vaststellingen, een ander licht te werpen. De arbeidscontracten van verzoekende partij en haar vader, waarover ter zitting wordt opgemerkt dat zij hiermee willen aantonen dat de gezonde leden van hun familie werk gevonden hebben, tonen slechts aan dat zij hier in België, niettegenstaande de ter zitting eveneens en opnieuw aangehaalde gezondheidssituatie van verzoekende partij haar vader die diabetespatiënt is en hartproblemen heeft, interim werk doen. Dit staat evenwel los van en verzoekende partij toont hiermee (nog steeds) niet aan dat zij in Kroatië als begunstigden van internationale bescherming geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt. Verzoekende partij maakt het tegendeel niet *in concreto* aannemelijk. Het in de inventaris van de aanvullende nota als “*Psychologische attest voor de zoon van de verzoekster*” aangeduide document d.d. 20 januari 2021, hetgeen geen betrekking heeft op een zoon, doch wel op verzoekende partij haar dertienjarige broer Y. M., toont louter aan dat die betreffende broer sedert 9 december 2020 hier in België psychologisch wordt opgevolgd. Het zegt evenwel niets over en doet op generlei wijze afbreuk aan hetgeen eerder concreet werd vastgesteld inzake de situatie van verzoekende partij en haar familie als begunstigden van internationale bescherming in Kroatië, zoals inzake de aan hun internationale beschermingsstatus verboden rechten en voordelen, zoals toegang tot o.a. gezondheidszorg aldaar, in welk verband de Raad onderstreept dat eerder werd vastgesteld dat verzoekende partij en haar familie daar in Kroatië toegang toe hadden/hebben en zij het tegendeel niet aantonen. De neergelegde krantenartikelen omtrent de problematische situatie aan de Kroatisch – Bosnische grens en illegale terugdrijvingen of pushbacks door de Kroatische politie, waarbij soms geweld niet zou worden geschuwd, en het feit dat de Kroatische regering hiervoor recent voor het eerst voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ter verantwoording werd geroepen, is ter zake niet dienstig of nuttig daar aan verzoekende partij en haar familie internationale bescherming werd toegekend in en zij een verblijfsrecht hebben in Kroatië. De problematische en schrijnende situatie inzake mishandelingen en pushbacks aan de Europese buitengrenzen is om die reden dan ook niet relevant.

4.2.5. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Kroatië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Kroatië heeft verlaten wegens een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en argumentatie kan, zoals eerder al in eenzelfde zin in de beschikking van 25 maart 2021 werd vastgesteld, niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Kroatië een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Kroatische grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Kroatië kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Kroatië werd verleend, kan stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 25 maart 2021 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Kroatië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS